

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE
Agencia Națională de
Adminstrare Fiscală
Direcția Generală a Finanțelor
Publice a județului Bihor

Str. Dimitrie Cantemir nr. 2b
Z
Tel : 0259 433 050
Fax : 0259 433 055

DECIZIA Nr. din2010
privind soluționarea contestației formulate de
Persoana fizică X din Z
înregistrată la Direcția Generală a Finanțelor Publice Bihor
sub nr. Z

Direcția Generală a Finanțelor Publice Bihor a fost sesizată de Activitatea de Inspecție Fiscală Bihor prin adresa nr. Z cu privire la contestația formulată de persoana fizică X din Z împotriva Deciziei de impunere nr. Z privind taxa pe valoarea adăugată și alte obligații fiscale stabilite de inspecția fiscală la persoane fizice care realizează venituri impozabile din activități economice nedeclarate organelor fiscale și a Raportului de inspecție fiscală nr. Z.

Obiectul contestației îl constituie măsurile dispuse de organele de inspecție fiscală ale Activității de Inspecție Fiscală prin Decizia de impunere nr. Z emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr. Z, privind plata la bugetul de stat a sumei totale de Z lei, reprezentând:

- Z lei - taxa pe valoarea adăugată;
- Z lei - majorări de întârziere aferente.

Contestația a fost depusă în termenul legal prevăzut de art. 207(1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/ 2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, la registratura generală a Direcției Generale a Finanțelor Publice Bihor sub nr. Z fiind repartizată Activității de Inspecție Fiscală Bihor spre întocmirea dosarului și a referatului cu propuneri de soluționare.

Procedura fiind îndeplinită Direcția Generală a Finanțelor Publice Bihor este investită să soluționeze pe fond contestația depusă conform art. 209(1) lit. a) din Codul de procedură fiscală.

I. Prin contestația formulată împotriva Deciziei de impunere nr. Z și a Raportului de inspecție fiscală nr. Z, întocmite de organele de inspecție fiscală ale Activității de Inspecție Fiscală Bihor, persoana fizică X din Z aduce următoarele argumente:

- menționează că prin Decizia de impunere nr. Z și Raportul de inspecție fiscală nr. Z organele de inspecție fiscală au stabilit în sarcina sa taxa pe valoarea adăugată de plată în sumă de Z lei și majorări de întârziere în sumă de Z lei, reținând faptul că a desfășurat activitate economică prin efectuarea de tranzacții imobiliare în scopul obținerii de venituri cu caracter de continuitate, cifra de afaceri realizată din transferul dreptului de proprietate depășind plafonul de scutire de 35.000 euro la începutul lunii ianuarie 2007;

- arată că noțiunea de activitate economică este complexă și impune o analiză a textelor din Legea nr. 571/ 2003 care reglementează condițiile în care o persoană fizică sau juridică este obligată să plătească taxa pe valoarea adăugată, astfel conform prevederilor art. 126 și 127 alin. (1) din Codul fiscal o operațiune este considerată impozabilă din punct de vedere al taxei pe valoarea adăugată doar dacă este realizată de o persoană impozabilă și este considerată persoană impozabilă orice persoană care desfășoară de o manieră independentă și indiferent de loc activități economice, oricare ar fi scopul acestei activități;

- invocă prevederile pct. 3 din Normele metodologice de aplicare a prevederilor art. 127 alin. (2) din Codul fiscal potrivit cărora „obținerea de venituri de către persoanele fizice din vânzarea locuințelor proprietate personală sau a altor bunuri care sunt folosite de către acestea pentru scopuri personale, nu va fi considerată activitate economică, cu excepția situațiilor în care se constată că activitatea respectivă este desfășurată în scopul obținerii de venituri cu caracter de continuitate în sensul art. 127 alin. (2) din Codul fiscal.”, iar transferul bunurilor sau serviciilor achiziționate în scop personal de persoanele fizice în patrimoniul comercial în scopul utilizării pentru desfășurarea de activități economice, nu este o operațiune asimilată unei livrări de bunuri/ prestări de servicii, efectuate cu plată, astfel că vânzarea locuințelor personale sau a altor bunuri (inclusiv terenuri) nu este considerată activitate economică și nu există obligația plății taxei pe valoarea adăugată pentru astfel de vânzări;

- apreciază că numai bunurile mobile pot forma obiectul cumpărării – vânzării comerciale, în concepția Codului comercial, în timp ce bunurile imobile se califică drept civile, deși realitatea din economia de azi ar impune o altă soluție legislativă, dar până la modificarea acestui cod, activitatea de vânzări de imobile chiar cu caracter de continuitate nu poate fi încadrată ca activitate comercială, nefiind efectuată de comercianți;

- precizează că art. 141 alin. (2) lit. f) din Codul fiscal prevede că vânzarea de terenuri agricole neconstruibile este o activitate scutită de taxa pe valoarea adăugată indiferent dacă este efectuată cu caracter de continuitate sau nu, la fel și pentru clădirile vechi, adică cele vândute după 31 decembrie a anului următor anului primei ocupări sau utilizări,

scutirea neaplicându-se pentru livrarea unei construcții noi, a unei părți a acesteia sau a unui teren construibil, dacă este efectuată de o persoană impozabilă care și-a exercitat ori ar fi avut dreptul să-și exercite dreptul de deducere total sau parțial a taxei pentru achiziția, transformarea sau construirea unui astfel de imobil, însă la acea dată nu îndeplinea condițiile prevăzute de lege, respectiv nu era o persoană care să fi avut dreptul de deducere totală sau parțială a taxei pentru achiziția transformarea sau construirea unor astfel de imobile;

- susține că noțiunea de continuitate a fost introdusă în legislație prin Hotărârea Guvernului nr. 1.620 din 29.12.2009 pentru modificarea și completarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/ 2003 privind Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 44/ 2004, dar organele de control au aplicat prevederile legale în vigoare din data de 31.12.2009 retroactiv extinzând efectele acestora până în anul 2006, fiind încălcat unul din principiile fundamentale ale Constituției României, cel al neretroactivității legii și ca atare, în cazul tranzacțiilor încheiate înainte de 01.01.2008 organele de control nu aveau dreptul să calculeze taxa pe valoarea adăugată și majorările de întârziere aferente și calificarea contractelor încheiate ca fiind făcute de o persoană impozabilă cu caracter de continuitate nu are temei legal.

În consecință, solicită admiterea contestației și anularea Deciziei de impunere nr. Z, a Raportului de inspecție fiscală nr. Z și a Dispoziției privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscală nr. Z.

II. Prin Decizia de impunere nr. Z întocmită în baza constatărilor din Raportul de inspecție fiscală nr. Z, organele de inspecție fiscală din cadrul Activității de Inspecție Fiscală Bihor au constatat următoarele:

Din verificarea contractelor de vânzare - cumpărare puse la dispoziție de către persoana fizică X a rezultat că în perioada2007 – 2008 acesta a desfășurat activitate economică prin efectuarea unui număr de Z tranzacții imobiliare în scopul obținerii de venituri cu caracter de continuitate din operațiuni impozabile din punct de vedere al taxei pe valoarea adăugată.

La sfârșitul lunii 2007 cifra de afaceri realizată de persoana fizică X din tranzacții imobiliare a fost în sumă de Z lei, depășind astfel plafonul de scutire de 35.000 euro prevăzut de art. 152 alin. (1) din Legea nr. 571/ 2003 privind Codul fiscal, fără a solicita organului fiscal înregistrarea în scopuri de TVA în termen de 10 zile de la sfârșitul lunii ianuarie, devenind plătitor începând cu data de 01.03.2007.

Astfel, în perioada 2007 – 2008 persoana fizică a efectuat operațiuni de vânzări de imobile (apartamente, parcare auto și spațiu comercial) pe bază de contracte încheiate în calitate de vânzător în valoare totală de Z lei pentru care nu a justificat cu documente

scutirea de taxă pe valoarea adăugată a bunurilor construite în vederea vânzării și prin urmare, acesta avea obligația de a colecta, respectiv de a plăti taxa pe valoarea adăugată aferentă în sumă de Z lei.

Pentru neplata la termenele de scadență a taxei pe valoarea adăugată datorată în sumă totală de Z lei, au calculat majorări de întârziere în sumă de Z lei pe perioada2007 -2010.

III. Având în vedere cele constatate de organele de inspecție fiscală, motivele invocate de contestator, precum și documentele aflate la dosarul cauzei se rețin următoarele:

Persoana fizică X are domiciliul în Z, str. Z nr. Z, județul Z și CNP Z.

Direcția Generală a Finanțelor Publice Bihor este investită să se pronunțe dacă persoana fizică X datorează bugetului de stat obligațiile fiscale în sumă totală de Z lei reprezentând taxă pe valoarea adăugată și majorări de întârziere aferente stabilite de organele de inspecție fiscală, în condițiile în care acesta nu s-a înregistrat în scopuri de TVA la depășirea plafonului de scutire pentru activitatea de vânzări de imobile desfășurată, constând în apartamente, parcare auto și spațiu comercial.

În fapt, persoana fizică X din Z a efectuat în perioada2007 –2008 un număr de Z operațiuni de vânzări - cumpărări de imobile, însă nu a solicitat organului fiscal înregistrarea ca plătitor de taxă pe valoarea adăugată la depășirea plafonului de aplicare a regimului special de scutire în luna ianuarie 2007 și nu a colectat și plătit la bugetul de stat taxa pe valoarea adăugată în sumă de Z lei aferentă tranzacțiilor în valoare totală de Z lei (apartamente, parcare auto și spațiu comercial) efectuate după data de Z la care trebuia să devină plătitor de taxă pe valoarea adăugată.

În drept, cauza își găsește soluționarea în prevederile art. 126 alin.(1), art. 127 alin.(1) și (2) și art. 128 alin.(1) din Legea nr. 571/ 2003 privind Codul fiscal, republicată, cu modificările și completările ulterioare, care precizează:

”Art. 126. – Operațiuni impozabile. (1) Din punct de vedere al taxei sunt operațiuni impozabile în România cele care îndeplinesc cumulativ următoarele condiții:

a) operațiunile care, în sensul art. 128 - 130 constituie sau sunt asimilate cu o livrare de bunuri sau o prestare de servicii, în sfera taxei, efectuate cu plată;

b) locul de livrare a bunurilor sau de prestare a serviciilor este considerat a fi în România, în conformitate cu prevederile art. 132 și 133;

c) livrarea bunurilor sau prestarea serviciilor este realizată de o persoană impozabilă, astfel cum este definită la art. 127 alin.(1),

acționând ca atare;

d) livrarea bunurilor sau prestarea serviciilor să rezulte din una dintre activitățile economice prevăzute la art. 127 alin.(2).

[...]

Art. 127. - (1) Este considerată persoană impozabilă orice persoană care desfășoară, de o manieră independentă și indiferent de loc, activități economice de natura celor prevăzute la alin.(2), oricare ar fi scopul sau rezultatul acestei activități.

(2) În sensul prezentului titlu, activitățile economice cuprind activitățile producătorilor, comercianților sau prestatorilor de servicii, inclusiv activitățile extractive, agricole și activitățile profesiilor libere sau asimilate acestora. De asemenea, constituie activitate economică exploatarea bunurilor corporale sau necorporale în scopul obținerii de venituri cu caracter de continuitate.

[...]

Art. 128. - (1) Este considerată livrare de bunuri transferul dreptului de a dispune de bunuri ca și un proprietar.”

Potrivit prevederilor legale de mai sus, operațiunile care constituie livrări de bunuri efectuate în România de către persoane impozabile, adică persoane ce desfășoară în mod independent activități economice de natura celor desfășurate de comercianți, indiferent de scopul și rezultatul acestora, în cazul de față activitatea comercială desfășurată fiind cea de tranzacționări imobiliare, se cuprind în sfera de aplicare a taxei pe valoarea adăugată, fiind operațiuni impozabile din acest punct de vedere.

De altfel, operațiunile desfășurate de către persoana fizică X constituie livrări de bunuri, deoarece în baza contractelor de vânzare - cumpărare derulate s-a realizat transferul dreptului de proprietate asupra imobilelor vândute de la proprietar către alte persoane.

De precizat este faptul că, petentul nu poate beneficia de aplicarea prevederilor art. 141 alin. (2) lit. f) din Legea nr. 571/ 2003 privind Codul fiscal referitoare la scutirea de taxă pe valoarea adăugată a livrărilor de construcții, părți de construcții și a terenurilor pe care acestea sunt construite, altele decât construcțiile noi, întrucât cu ocazia inspecției fiscale acesta nu a prezentat pentru niciunul dintre apartamentele tranzacționate documente din care să rezulte că acestea nu sunt locuințe noi, în situația apartamentelor construite documentele doveditoare fiind procesele verbale de recepție definitivă în funcție de care se stabilește data primei ocupări.

În acest sens, la art. 141 alin. (2) lit. f) din Legea nr. 571/ 2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, se arată că:

”Art. 141. - (2) Următoarele operațiuni sunt, de asemenea, scutite de taxă:

[...]

f) livrarea de către orice persoană a unei construcții, a unei părți a acesteia și a terenului pe care este construită, precum și a oricărui alt teren. Prin excepție, scutirea nu se aplică pentru livrarea unei construcții noi, a unei părți a acesteia sau a unui teren construibil, dacă este efectuată de o persoană impozabilă care și-a exercitat ori ar fi avut dreptul să-și exercite dreptul de deducere total sau parțial a taxei pentru achiziția, transformarea sau construirea unui astfel de imobil. În sensul prezentului articol, se definesc următoarele:

1. teren construibil reprezintă orice teren amenajat sau neamenajat, pe care se pot executa construcții, conform legislației în vigoare;

2. construcție înseamnă orice structură fixată în sau pe pământ;

3. livrarea unei construcții noi sau a unei părți din aceasta înseamnă livrarea efectuată cel târziu până la data de 31 decembrie a anului următor anului primei ocupări ori utilizări a construcției sau a unei părți a acesteia, după caz, în urma transformării;

4. o construcție nouă cuprinde și orice construcție transformată astfel încât structura, natura ori destinația sa au fost modificate sau, în absența acestor modificări, dacă costul transformărilor, exclusiv taxa, se ridică la minimum 50% din valoarea de piață a construcției, exclusiv valoarea terenului, ulterior transformării;”,
completate cu cele ale pct. 37 alin.(6) din Normele metodologice de aplicare, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 44/ 2004, cu modificările și completările ulterioare, unde se menționează că:

”37.(2) Se consideră a fi data primei ocupări, în cazul unei construcții care nu a suferit transformări de natura celor menționate la pct. 4 al art. 141 alin. (2) lit. f) din Codul fiscal, data semnării de către beneficiar a procesului-verbal de recepție definitivă a acesteia. În cazul unei construcții realizate în regie proprie, data primei ocupări este data documentului pe baza căruia bunul este înregistrat în evidențele contabile drept activ corporal fix.”

Ca atare, sunt scutite de taxă pe valoarea adăugată operațiunile de livrări de construcții, părți din acestea și a terenurilor pe care sunt construite, precum și a oricăror alte terenuri, efectuate de către orice persoană, cu excepția livrărilor de construcții noi și terenuri construite făcute de persoane impozabile, pentru care nu se aplică scutirea de taxă pe valoarea adăugată.

Prin urmare, deoarece petentul nu a făcut dovada cu documente că locuințele tranzacționate se încadrează în categoria celor scutite de taxa pe valoarea adăugată, respectiv cu procese-verbale de recepție finală a construcțiilor în care se află situate apartamentele vândute pentru a se putea stabili data primei ocupări a acestora și pentru că prin

nota explicativă luată contestatorului de către organele de inspecție fiscală acesta a declarat că a dobândit imobilele în cauză prin construire și că nu poate prezenta nici un fel de procese-verbale de recepție, apartamentele au fost considerate construcții noi și pentru operațiunile de vânzări de apartamente, precum și a unei parcări auto și un spațiu comercial acesta avea obligația de a colecta și plăti taxa pe valoarea adăugată.

În speță, sunt aplicabile și prevederile art. 152 alin.(1) și (6), art. 153 alin.(1) lit. b) și art. 156¹ alin. (1) și (2) din Legea nr. 571/ 2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, unde se precizează:

”Art. 152. - (1) Persoana impozabilă stabilită în România, a cărei cifră de afaceri anuală, declarată sau realizată, este inferioară plafonului de 35.000 euro, al cărui echivalent în lei se stabilește la cursul de schimb comunicat de Banca Națională a României la data aderării și se rotunjește la următoarea mie poate solicita scutirea de taxă, numită în continuare regim special de scutire, pentru operațiunile prevăzute la art. 126 alin.(1), cu excepția livrărilor intracomunitare de mijloace de transport noi, scutite conform art. 143 alin.(2) lit. b).

[...]

(6) Persoana impozabilă care aplică regimul special de scutire și a cărei cifră de afaceri, prevăzută la alin.(2), este mai mare sau egală cu plafonul de scutire în decursul unui an calendaristic, trebuie să solicite înregistrarea în scopuri de TVA, conform art. 153, în termen de 10 zile de la data atingerii sau depășirii plafonului. Data atingerii sau depășirii plafonului se consideră a fi prima zi a lunii calendaristice următoare celei în care plafonul a fost atins sau depășit. Regimul special de scutire se aplică până la data înregistrării în scopuri de TVA, conform art. 153. Dacă persoana impozabilă respectivă nu solicită sau solicită înregistrarea cu întârziere, **organele fiscale competente au dreptul să stabilească obligații privind taxa de plată și accesoriile aferente**, de la data la care ar fi trebuit să fie înregistrat în scopuri de taxă, conform art. 153.

[...]

Art. 153. - (1) Persoana impozabilă care este stabilită în România, conform art. 125¹ alin.(2) lit. b), și realizează sau intenționează să realizeze o activitate economică ce implică operațiuni taxabile și/ sau scutite de taxa pe valoarea adăugată cu drept de deducere trebuie să solicite înregistrarea în scopuri de TVA la organul fiscal competent, după cum urmează:

[...]

b) dacă în cursul unui an calendaristic atinge sau depășește plafonul de scutire prevăzut la art. 152 alin.(1), în termen de 10 zile de la sfârșitul lunii în care a atins sau depășit acest plafon.

[...]

Art. 156¹. Perioada fiscală. (1) Perioada fiscală este luna calendaristică.

(2) Prin derogare de la alin. (1), perioada fiscală este trimestrul calendaristic pentru persoana impozabilă care în cursul anului calendaristic precedent a realizat o cifră de afaceri din operațiuni taxabile și/ sau scutite cu drept de deducere care nu au depășit plafonul de 100.000 euro al cărui echivalent în lei se calculează conform normelor.”, coroborate cu dispozițiile pct. 62 alin. (2) lit. a) din Normele metodologice de aplicare a acestora, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 44/ 2004, unde se specifică:

”(2) În sensul art. 152 alin. (6) din Codul fiscal, în cazul în care persoana impozabilă a atins sau depășit plafonul de scutire și nu a solicitat înregistrarea conform art. 153 din Codul fiscal, în termenul prevăzut de lege, organele fiscale competente vor proceda după cum urmează:

a) în cazul în care nerespectarea prevederilor legale este identificată de organele fiscale competente înainte de înregistrarea persoanei impozabile în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal, acestea **vor solicita plata taxei pe care persoana impozabilă ar fi trebuit să o colecteze dacă ar fi fost înregistrată normal în scopuri de taxa** conform art. 153 din Codul fiscal, pe perioada cuprinsă între data la care persoana respectivă ar fi fost înregistrată în scopuri de taxa dacă ar fi solicitat în termenul prevăzut de lege înregistrarea și data identificării nerespectării prevederilor legale. Totodată organele de control vor înregistra din oficiu aceste persoane în scopuri de taxă conform art. 153 alin. (7) din Codul fiscal; [...].”

Ca atare, la sfârșitul lunii ianuarie 2007 contribuabilul depășind plafonul de scutire prin venituri în sumă de Z lei, acesta avea obligația de a solicita înregistrarea în scop de TVA la organul fiscal în termen de 10 zile de la data depășirii plafonului, considerată a fi prima zi a lunii februarie 2007, urmând să dețină calitatea de plătitor de taxă începând cu luna calendaristică următoare, respectiv de la2007.

Așadar, întrucât contestatorul nu și-a îndeplinit obligația de a se înregistra în scopuri de taxă pe valoarea adăugată și privind evidența operațiunilor și plata taxei datorate, organele de inspecție fiscală au procedat la calcularea taxei pe valoarea adăugată pe care acesta avea obligația să o plătească începând cu data de la care trebuia să devină plătitor de taxă pe valoarea adăugată, luând în considerare cele 10

contracte încheiate după această dată în valoare totală de Z lei având ca obiect vânzări de apartamente noi, parcare auto și spațiu comercial.

În ceea ce privește susținerea din contestație potrivit căreia operațiunile efectuate nu au caracter de continuitate și nu pot fi considerate activități comerciale pe anii 2007 și 2008, acestea sunt pur teoretice și nu se susțin în realitate, în situația de față în care contestatorul pe parcursul perioadei verificate, respectiv în perioada aprilie 2007 – februarie 2008, a încheiat Z contracte de vânzări - cumpărări de apartamente și alte construcții și a obținut venituri din tranzacțiile realizate, în sprijinul acestei soluții fiind și dispozițiile pct. 3 alin. (1) din Normele metodologice date în aplicarea art. 127 din Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 44/ 2004, cu modificările și completările ulterioare, unde se menționează:

”3.(1) În sensul art.127 alin.(2) din Codul fiscal, obținerea de venituri de către persoanele fizice din vânzarea locuințelor proprietate personală sau a altor bunuri care sunt folosite de către acestea pentru scopuri personale, nu va fi considerată activitate economică, cu excepția situațiilor în care se constată că activitatea respectivă este desfășurată în scopul obținerii de venituri cu caracter de continuitate în sensul art. 127 alin.(2) din Codul fiscal.

[...].

(4) În cazul construirii de bunuri imobile de către persoanele fizice, în vederea vânzării, activitatea economică este considerată începută în momentul în care persoana fizică respectivă intenționează să efectueze o astfel de activitate, iar intenția persoanei respective trebuie apreciată în baza elementelor obiective, de exemplu, faptul că aceasta începe să angajeze costuri și/ sau să facă investiții pregătitoare inițierii activității economice. Activitatea economică este considerată continuă din momentul începerii sale, incluzând și livrarea bunului sau părților din bunul imobil construit, chiar dacă este un singur bun imobil.”

Astfel, având în vedere că contestatorul a construit bunurile imobile în vederea vânzării, activitatea economică este considerată începută în momentul în care acesta a intenționat să înceapă o astfel de activitate și a angajat costuri și investiții pentru aceasta, fiind continuă pe toată perioada dintre momentul începerii și cel al livrării bunului imobil, adică pe toată perioada verificată.

Pe cale de consecință, rezultă că organele de inspecție fiscală în mod legal au stabilit că persoana fizică X are de plată taxa pe valoarea adăugată în sumă de Z lei calculată de organele de inspecție fiscală pe perioada2007 –2009 prin Decizia de impunere nr. Z.

Iar, majorările de întârziere în sumă de Z lei aferente taxei pe valoarea adăugată datorate în sumă de Z lei, rămân de plată în sarcina contestatorului potrivit principiului de drept “accesorium sequitur principale” – secundarul urmează principalul, ca măsură accesorie în raport cu debitul principal, fiind calculate în baza prevederilor art. 115(1) și 116(1), devenite art. 119(1) și 120(1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/ 2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare și ale Legii nr. 210/ 2005 cu privire la stabilirea cotei majorărilor de întârziere datorate pentru neplata la termen a obligațiilor bugetare.

În acest sens, la art. 119(1) și art. 120(1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/ 2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se arată că:

“Art. 119. - (1) Pentru neachitarea la termenul de scadență de către debitor a obligațiilor de plată, se datorează după acest termen majorări de întârziere.

[...]

Art. 120. - (1) Majorările de întârziere se calculează pentru fiecare zi, începând cu ziua imediat următoare termenului de scadență și până la data stingerii sumei datorate inclusiv.”

Referitor la **contestația formulată împotriva Dispoziției nr. Z** privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscală, precizăm că aceasta este de competența Activității de Inspecție Fiscală Bihor conform dispozițiilor art. 209 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/ 2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, unde se specifică:

“(2) Contestațiile formulate împotriva altor acte administrative fiscale se soluționează de către organele fiscale emitente.”

Față de cele reținute, în raport cu actele normative enunțate în cuprinsul deciziei și în temeiul art. 210(1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/ 2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se

DECIDE

Respingerea contestației formulată de persoana fizică X din Z, ca neîntemeiată.

Prezenta decizie poate fi atacată la Tribunalul Bihor conform procedurii legale în termenul legal prevăzut de Legea contenciosului administrativ nr. 554/ 2004.

director executiv